

ΘΡΥΛΛΟΙ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ἡ ἱστορία τοῦ διαβόλου. Τί ἔκμαχν οἱ Ἕλληνες τὸν διάβολον καὶ πῶς τὸν κτήνησαν οἱ Ἕυρωπαιοί. Πολλὴν εἰδῶν κρασί, ἀπὸ τὴν ἴδια κίνουλα. Ὁ διάβολος πού βοήθη τὸν μάστορῆ του. Ποιὸς διάβολος κουνοῦσε τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα. Νυχτερινὰ τρεξίδια τῶν δειμόνων. Πότε γεννήθηκε ὁ Σκτανῆς. Ὁ Ρέπουλης, ὁ Διάβολος, καὶ οἱ... Γορτυνιοί.

Μὲ τὰ ἀλλοίωθρα τὰ μάτια του, μὲ τὰ πόδια του... ἔριζον στὴν ἄκρη σὰν τὸ δειράνι, μὲ τὴν ζωστή του μῦτη, τὴν μακριὰ του γλώσσα, τὸ ὄξυ γενάκι του, τὰ δυὸ μικρὰ κροτάλια στὸ μέτωπό του, μιά μικρὴ οὐρίτσα ἀπὸ πίσω του, καὶ ποιὸς δὲν τὸν γνοῦσε!

Εἶνε ὁ διάβολος!

Ὁ διάβολος πὺ πηδαίει, σαρκάζει, χολαίνει καὶ τρέχει μὲ τὰ καμάκια του μέσα στὶς παλαιὲς Βυζαντινὲς τοιχογραφίαις τῶν ναῶν, ἢ τις κτηρνωσμένες χαλκογραφίαις τοῦ μεσαίωνα.

Εἶνε ὁ διάβολος πὺ ἐξορᾶνε οἱ παλάδες, πὺ λένε γι' αὐτὸν χίλια δυὸ παραμῦθια ἢ γυαλιῶδες καὶ στὸν ὁποῖο στέλνει καὶ ἀνημποῦσως ὁ ἕνας ἄλλος τὸν ἄλλο:

— Ἄει στὸ διάολο!

Μολαταῦτα, ἀπὸ αἰῶνες τώρα ὁ διάβολος ἐξέτεσε. Ἐχασε τὴ δύναμὶ του. Οἱ Ἕλληνες τὸν ἔχουσαν μέσα σὲ μπουζάλια καὶ τὸν ἐφορούσαν μὲ τὸν Σολομῶντος τὴν σφραγίδα, ἢ τὸν κροδίζαν στὰ χαρτιά καὶ τὸν ζάναν ὑποζυγιοῦ τους.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς εἶνε... διάολος σωστός. Πρῶτα εἶνε ψυχολόγος μέγας. Ἔφρει νὰ ἐρευνᾷ τὸν καθενὸς τὴν ψυχὴ καὶ δίδει στὸν καθένα ὅτι τοῦ ἀρέσει γιὰ νὰ τὸν ἐξυπατήσῃ.

Στὸν λαϊμαγὸ στήνει τρομπέτσια μὲ φαγητὰ βασιλικὰ, στὸν γαυροῦ, ὅπως ἴησαν ὁ Φάουστ, δίνει συμβουλές, πῶς νὰ γυατρεῖ τὰ ἀνάγια νοσήματα, στὸν ἀλημισητὴ λέει μυστικά, πῶς νὰ ζάνη τὸ γυαλι τοῦ ποτηριοῦ διαμάντι, στοὺς Ἕλληνας δίνει τὴν πολιτικὴ καὶ στοὺς πολιτικοὺς τοὺς...Ἕλληνας, γιὰ νὰ βροῖσουν...τὸν διάολο τους!

Ὁ διάβολος εἶνε καὶ ταχυδακτυλουργός.

Μπορεῖ νὰ ἀνατοῖσῃ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ νὰ δημιουργήσῃ γύρω του ἕνα μαγικὸ κόσμον, ὅπου πράγματα καὶ ἀνθρώποι τοῦ ἀνέχουν.

Μιά μέρα, μὲ συντροφιά τὸν Φάουστ, κἀθετα σ' ἕνα κρασοπολεῖο τῆς Λευρίας καὶ ἀναμένει ἐκεῖ μιά συντροφιά κομπάρων. Τοῦ δίνουν νὰ πῆ.

— Τί κρασί, εἶνε αὐτό; τοὺς λέει. Σταθῆτε. Δοστέ μου ἕνα τρυπάνι καὶ ἀς ζητήσῃ καθέννας σας ὅτι κρασί τοῦ ἀρέσει.

Ἐνας ζήτησε ἀσπρο κρασί, ἄλλοι κόκκινο, ἄλλοι μοσγάτο, ἄλλοι τοῦ Ρήνου καὶ ἄλλοι τῆς Οὐγγαρίας.

Ἡ ἴδια τρύπα ἐβγαλε ὅλων τὸν εἰδῶν κρασιά!...

— Προσέξτε, νὰ μὴ στάξῃ καταγῆς, μονάχα! εἶπε.

Ἐνας ὅμως πὺ εἶχε μεθύσει, δὲν κρατοῦσε τὸ ποτήρι του καλά, καὶ χύθηκε τὸ μῶσ. Ἀμέσως τὸ κρασί γίνηκα γλόγα! Ὅλοι σηκώνονται τρομαγμένοι!!!

Ὁ Σατανᾶς, τοὺς μεταφέρει τότε σ' ἕνα φανταστικὸ τόπον, μέσα σὲ λόφους πράσινους, σκελασμένους ἀπὸ ἀμπέλια. Μεγάλια σταφύλια κροῖμάνται παντοῦ. Αἰχμαριστὰ σταφύλια βιστοῦν στὰ χροῖμα τους. Τροβῶν τὰ μαγαζία τους, νὰ ζοῦρουν τὰ σταφύλια καὶ ζοῦρουν...τίς μέτετε τους!...

Ὁ διάβολος εἶνε ἀζόμα μέγας μεταμορφωτής.

Παραζοῦνθῆ τὸν διαβάτη στὸ δρόμον καὶ τὸν ξετρολλαίνει μὲ τις μεταμορφώσεις του. Γίνεται ἄλλο, ὄνος, στρατιώτης, εἶπειτα ἕνα μικρὸ βασιλάκι πὺ κολάει στὰ πόδια τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἀναποδογυρίζει, περνάει ἄπάνω ἀπὸ τὴν κοιλία του καὶ φεύγει εἶπειτα μὲ γέλοια.

Γίνεται ἀκόμα μύγα, βάτραχος, χελώνα ἢ γυναικα.

δὲ πὺ θὰ ἐζάναν, γιὰ νὰ ξεπληρώσουν ἕνα χρέος τοὺς παλῆ, σ' αὐτὸν.

Ὅταν τὸ ἀγοράκι πὺ ἐγέννησαν, ἔγεινε 20 ἐτῶν, στὴν ἡλικία δηλαδή, πὺ τοῦ εἶχαν ὑποσχεθεῖ νὰ τοῦ τὸ στεῖλουν, τὸ ξετροβόδισαν νὰ πᾶν νὰ βοῆ τὸν διάβολο. Ἐπερνοῦσε ἀπὸ ἕνα δάσος μεσημέρι, ὅταν ἀκούη, νὰ τοῦ λὲη μιά φωνή.

— Νά, πάρε αὐτὸ τὸ μαγεμένο ραβδί. Μὲ αὐτὸ θὰ κατορθώσῃς ὅτι ἐπιθυμῆσῃς!

Ἦταν μιά νεοαῖδα, πὺ ζήλεψε τὰ γιὰτὰ του. Φθάνει τέλος τὸ παιδί στὸ σπίτι τοῦ διαβόλου.

— Ἄ, καλῶς τὸ παιδί μου! Τοῦ λέει μ' ἕνα γέλοιο ὁ Σατανᾶς, μόλις τὸ εἶδε. Γλύττωσα τὰ παπούτσιά μου, πὺ ἤρθες, γιὰτι ἔτοιμαζόμουνα νὰ ἐρθῶ νὰ σὲ πάρο.

— Νά πὺ ἤρθα μοναχός μου, πὺ ἀπήντησεν ὁ νέος, ἀλλὰ πὺς μου τί μὲ θέλεις γυρίγορα, γιὰτι δὲν ἔχο καιρό, νὰ χασομερῶ δυὸ πέρα!

— Θὰ πᾶς νὰ ζοῦρῃς τὸ δάσος αὐτὸ καὶ θὰ μοῦ τὸ ζάνῃς κάθουνα! τοῦ λέει ὁ διάβολος.

Μόλις ἔργυνεν ὁ Σατανᾶς ὁ νέος, μὲ ἕνα χτύπημα τοῦ ραβδιοῦ του, ἐφοῖξεν ὅλο τὸ δάσος κάττω. Ἐνα δεῦτερο χτύπημα καὶ ὅλα τὰ ξύλα μεταβλήθησαν σὲ κάθουνα!...

Ἐπειτα κἀθήσε κ' ἔφαγε σὰν δρόζος.

— Θὰ μὲ καταστρέψῃς καὶ μένε, μὲ αὐτὴ τὴν ὀρεξί σου, τοῦ εἶπε ὁ Σατανᾶς.

— Ἄν δὲν μένῃς ἐπιχαριστήμενος, δώσε μου τὴν ὑπογραφή τοῦ πατέρα μου καὶ φεύγω, ἀπήντησε ὁ νέος, εἰδεμὴ δώσῃς μου δουλειά. Δὲν τὴν φοβῆμαι!

— Ἐχο δυὸ λίμνες, ἐπρόσταξεν ὁ Διάβολος. Ἡ μιά ἔχει ψάρια ἢ ἄλλη δὲν ἔχει. Νὰ ξεράνης τὴν δεύτερη.

Μόλις ἔφθασε τὸ παιδί στὶς λίμνες, δίνει ἕνα χτύπημα σ' ἐξένη πὺ εἶχε τὰ ψάρια καὶ τὴν ἐξέρανεν. Σὰν στέγνωσε τὸ νερό, μεῖναν τὰ ψάρια στὴ λάσπη καὶ φέφσαν.

Μόλις εἶδεν ὁ διάβολος τὴν λίμνη ξερή, τὰ ψάρια ψάρια καὶ τὸ δάσος κάθουνα, ἔπῃγε νὰ τρελλοθῆ. Ἀμέσως δίνει στὸ νεὸ τὸ γραμμάτιο τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ λέει:

— Ἄντε, δὲ μοῦ ζάνεις. Πήγαινε νὰ καταστρέψῃς ἄλλους.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ παιδί, δὲν περίμενε δεῦτερο λόγο.

Τὸ ρεζοῦμὲ τοῦ παραμυθιοῦ:

Ὅτι ὁ διάβολος ἔχασε τὴ δύναμὶ του, τὴ παλῆ καὶ τρομερὴ κ' ἀρχίζει νὰ ξεπέφτῃ.

Ἐν τούτοις κάποιον - κάποιον ἐμφεβαίνει καὶ στὴν πολιτικὴ τοῦ ζοῦμον.

Ὁ κόσμος μάλιστα τὸν φαντάζεται καὶ ὡς... δημιουργόν!

Πρὸ ἑξατῶν ἐτῶν ὁ λαὸς στὴ Γαλλία, γιὰ νὰ δεῖξῃ τὸ ὑπερφυσικὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἐπίστευεν, ὅτι σὰν ἴησαν μικροὺς τὸν ἀγινε ἢ μητέρα του στὸ χωράφι, καὶ ἔβγαινε ἕνας διάβολος ἀπὸ τὸ ρεῖμα καὶ τὸν ἐλίζνιζε γιὰ νὰ μὴ κλαίῃ!

Κάνει ὅμως καὶ φάρσος ὁ διάβολος: Σ' ἕνα Μοναεῖο τῶν Παρισίων ὕπαρχε μιά λιθογραφία τοῦ 18 αἰῶνος πὺ παριστάνει τὸ διάολο νὰ θέλῃ νὰ παῖξῃ μ' ἕνα διαρρήκτη.

Μιά νύχτα λοιπόν, πὺ ὁ διαρρήκτης θὰ πήγαινε ν' ἀνοίξῃ κάποιον χρο-

Ἰπὸ τὴν μορφήν τῆς γυναίκος εἰμενε παντοειὸς στὸν κόσμο.

Ὁ Κλεμανσὸ ἔγραφε μιά φορὰ. — «Σατανάδες δὲν ὑπάχουον στὴ γῆ. Σήμερα μεταμορφώθησαν ὅλοι σὲ γυναίκες».

Κα μὲ μιά φορὰ ὅμως βροῖσκει καὶ τὸν μᾶστορά του.

Κάποτε ἕνα ἀνδρόγγυνο τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ, νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ πρῶτο παιδί.

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΟΙ ΣΟΛΩΜΟΙ ΤΟΥ ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΥ

Ο Ταλλευράνδος έπρωζετο κάποτε να δώσει ένα δείπνο σε διάφορες προσωπικότητες της Γαλλίας. Από νωρίς είχε φροντίσει ώστε να υπάρχουν στο δείπνο αυτό τα πιο έλκετι φαγητά. Το μόνο που, παρ'όλας τας προσπάθειάς του, δεν είχε κατορθώσει να προμηθευθεί από την αγορά ήταν τάζαλα και φρέσκα ψάρια. Την τελευταία στιγμή όμως του έφεραν δύο θαυμασίους σολομούς. Ο Ταλλευράνδος, ένθουσιασμένος, έστειλε να καλέση τον άρχιμάγειρό του.

— Να έτοιμάσεις και τους δύο σολομούς! είπε. Έννοω να τους θαυμάσουν και τους δύο οι προσκαλεσμένοι μου!

— Αδύνατον, εξοχώτατε απήντησεν ο άρχιμάγειρος.

— Και γιατί!

— Γιατί αυτό θά άντέβαινε στην έθιμοτυπία... Σε έπίσημο γεύμα δεν επιτρέπεται να προσφερθούν δύο σολομοί συγχρόως...

Ο Ταλλευράνδος εσέκφθη μιá στιγμή και κατόπιν έσχυσε και κάτι είπε στ'άρτι του μαγειρου του ο οποίος χαμογέλασε.

— Έτσι μάλιστα! του έλεον αυτός. Κατ'αυτό τον τρόπο θά επιδειξώμεν και τους δύο...

Τό βράδυ, στο δείπνο, ο σεοιτόρος έφερε τον πρώτο σολομό. Όλοι οι συνδαιτημόνες τότε άρχισαν να εκφράζουν τον θαυμασμό τους για τό υπέροχο ψάρι... Έξαφνα όμως, ο σεοιτόρος παραπάτησε και... άφησε τον δίσκο να του πέση άπ'τά χέρια. Χωρίς να τά χάση τότε διόλου ο Ταλλευράνδος διάταξε:

— Να φέρουν άλλο σολομό!

Κι'έτσι, οι προσκαλεσμένοι του... εθαύμασαν και τους δύο σολομούς!...

ΤΟ ΠΙΝΕΥΜΑ

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓΛΑΝΤ

— Τίποτε δεν καθιστά έναν άνθρωπο υπερβολικά εγωιστή όσον ή έργασία.

— Κανένα έγζημα δεν εινε χυδαίο. Κάθε χυδαίότης όμως εινε κι' από ένα έγζημα.

Οι γυναίκες αντιπροσωπεύουν τον θρίαμβο της ύλης επί του πνεύματος οι δέ άνδρες τον θρίαμβο του πνεύματος επί της ύλης.

— Ο άνθρωπος όφείλει να διαλέγη με μεγάλη προσοχή τους έθμούς του.

— Ο άνδρας παντρεύεται από ζούραση, ή γυναίκα από πεοίργεια. Γι' αυτό και ο γάμος τους άπογοητεύει και τους δύο.

— Πραγματική βάση κάθε γάμου εινε ή άμοιβαία παρανόηση.

— Ο πλούσιος κι' ο φτωχός, δεν εινε τίπα άδερφα; Ναι. Και τό όνομα του πλουσιου άδελφού εινε Κάιν.

— Τό να ζητιανεύση κανένας, εινε πιο άσφαλές από τό να κλέψη. Τό να κλέψη όμως κανένας εινε πιο όφραίο από τό να ζητιανύση.

Έπειδή βοήθησε κάποιος να πεθάνη για μιá ιδέα, δέ σημαίνει ότι και ή ιδέα εινε άληθινή.

— Κάθε άλήθεια πάει από τό να εινε άλήθεια όταν πιστεύουν σ'αυτήν περισσότεροι από ένας.

— Τά μόνα που ενδιαφέρουν στη ζωή εινε οι λεπτομέρειες.

Κατά τους Άγγλικούς και Γερμανικούς μύθους, ο διάβολος κάνει έπιτοπος και νικητενά ταξείδια, άκολοιούμενος από μιá άγέλη μαύρων σκύλων, των οποίων τά γαυγίσματα, πολύ συχνά, ακούουν οι ποιμένες τά μεσάνυχτα.

Στό δάσος του Φοντανεμπλό, πολλές φορές τον εΐδανε οι ένλοσχίστες να κάθεται επάνω σε ένα ταύρον ή σε ένα αγριόχοιρον και να τρέχει με μιá καταγθόνια ταχύτητα.

Και ο Έρρίκος δ'Α' τον συνήντησε κάποτε, σ'ένα του κυνήγι, να χαλάη τη διασκέδασί του, παρουσιαζόμενος όσάν άράτης.

Πότε γεννήθηκε ο διάβολος; Μεγάλο ζήτημα που άπασχόλησε τους σοφούς του Μεσαίονος.

Γεννήθηκε μαζί με τον άνθρωπο ή πρό του ανθρώπου;

Ο μακαρίτης Ρέπουλης είχε πη για τή γεννησι του διαβόλου τό έξής, που έχει σχέση με τους Γορτυνίους:

—Οι Γορτυνιοί γεννηθήκανε τρεις ήμέρες πιο μπροστά από τον...διάβολο! Άρα δεν έχει κανείς παρά να βοη πότε...γεννήθηκαν οι Γορτυνιοί... Έτσι θά εξακριβωθεί και ή ηλικία του διαβόλου... Πάντως ο Ρέπουλης τόλεγε αυτό για να δείξη την έξυπνάδα των καλών Γορτυνίων...

Ο Βιβλιόφάγος

H ΜΑΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ...ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΩΝ!

Ο δεισιδαιμων χαρτεπαίκτης πεύ... μευτζούρωσε την μύτη της βασίλισσας! — Βλαστήμα πέντε- έξ φορές για λεγαρισμό μου! Ο χρόνος και τό χρήμα. Πέτε έγκυριασθηκαν ή μαρκες. Τά τελευταία λεφτά ενές έμπερος. Τό κέλοπο της ταμπάκερας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Ταλιάν ντε Ρεό αναφέρει χαοιτωμένα παραδείγματα δεισιδαιμονίας χαρτοπαικτών. Μεταξύ άλλων, διηγείται ότι μιá μέρα ένας παίκτης που έκανε μεγάλα ποσά στη περιφημότερη Παρισινή λέσχη της εποχής του «Μπλοντώ», σηκώθηκε ξαφνικά από τη θέση του, έπηγε και πήρε μιá σάλα, την έποποθέτησε στον τοίχο, σαοράφλησεν επάνω, και με μεγάλη φροζιζότητα... μοντζούρωσε τη μύτη ενός κάδρου της βασιλίσσης Έσθήρ που ήταν ζοριασμένο εκει ψηλά! Κατόπιν, κατέβηκε ήσυχα- ήσυχα και ξαναγίωσε στη θέση του, λέγοντας με ικανοποίηση:

— Ούφ, βοέ άδερφέ! Η καταραμένη αυτή μύτη δεν έπαψε να μου φέρη γζίνια ούτε στιγμή, σήμερα τό βοάδου! Από τώρα κι' έμπρός, δεν έχει: θά γεροδίσω!...

Κάποιος άλλος πάλι πίσω, έδωσε ένα σοκοδο σ'έναν ύπρητέη της λέσξης, για να βγή έξω και... να βλαστημήση πέντ' έξη φορές για λογαρισμό του!

Κάποια κυρία που έξομολογείτο κάποτε στον πνευματικό της, μεταξύ των άλλων άμαρτημάτων της ανέφερε και ότι την είχε κυοεισει τό πάθος της χαρτοπαίξιας. Ο ιερέας για να την νοουδητήση της είπε:

— Και δεν λυπάσαι, τέκνον μου που χάνεις έτσι τόσον πολύτιμο χρόνο;...

— Άχ, ναι, πάτω μου, απήντησεν ή έξομολογούμενη. Δεν χάνει όμως κανείς μόνον τό χρόνο του, χάνει και τό... λεπτά του!...

Η «φίσε» (ή μάοας) έχοηομοιοτήθησαν για πρώτη φορά, στη Γαλλία στα 1777. Κατά τους πρώτους μήνες του χρόνου αυτού, είχε εισαχθή στο Παρίσι ένα νέο άγγλικό παιγνίδι, όνομαζόμενο «Κρέσπ». Όλοι οι γάλλοι άπιστοζοράται κατελήφθησαν τότε από τό πάθος του νέου αυτού παιγνιδιού. Τά ποσά που εζάνοντο καθημερινώς σ' αυτό ήταν άγάνταστα. Οι παίκται του συνήθως μη δυνάμενοι να μεταφέρουν ενόλοως τά μεγάλα ποσά που είχαν ή' όφει τους να οφροινούνευσουν στο χαρτοπαίγιο—γιατί λάβετε ή' όφει πως δεν ήπαζαν την έποχη εζοηνι χαρτονομίσματα άλλα μόνον βρανά, ζουά, λουδοβίγια—εσαοράφθησαν τό έξής: Κατεσκεύασαν χαρτονομία λενά «σιπ» ή «φίσε» που, από τη μιá μεριά έφεραν την ύπογραφή του κατόχου τους και από την άλλη τό ποσόν που αντιπροσωπεύαν: 10, 15, 20, 100 λουδοβίγια. Η φίσε αυτές,σάν να λέμε, ήταν ένα είδος γραμματίον έξοκλουμένων εντός ειζοιστετραώρου.

Ένας από τους δεινότερους παίκται της έποχης έζοηνι, ο ν. ντε λά Βοιταλιέ, παροζάλεσε τη γυναίκα του να του έτοιμάση μεριές τέτοιες «φίσε». Η γυναίκα του που έζωγοράριζε θαυμάσια, τις έτοιμάσε. Έφρόντισε όμως, σ' ή μιá τους όψη, να ζωγοράση τον εαυτό της και τά παιδιά τους, με την έξής «λεάντα»: «Σ ζ έ ψ ο υ μα ε». Η συμβουλή αυτή, έντούτες δεν έμπόδισε τον ντε λά Βοιταλιέ να χίση στο χαρτί όλη την περιουσία...

Ο Ντυσσώ, στο περιήμηο βιβλίο του «Σέγεις επί του πάθους της χαρτοπαίξιας» διηγείται τό έξής περιστατικό:

Κάποιος είχε χίσει στα χαρτιά, ένα βράδυ όλα τά χρήματα που είχε πάνω του. Παρ'όλας του δέ τις παραζήσεις, κανείς από τους συμπαικταις του δεν εδέχετο να του δανείζη άλλα χρήματα για να εξακολουθήση το παιγνίδι. Ο έμπορος τότε εδήλωσε πως είχε στο σπίτι του ένα ποσόν, άκόμη, 1200 λιρών. Του άπνηνισαν όμως ότι μπροσος, αν ήθελε, να πάη να τις φέρη. Ο έμπορος εδίστασε στην άρχη, κατόπιν όμως τό άπαράσις, σηκώθηκε κι' έφυγε. Σε λίγο ξαναγίωσε με τά τελευταία αυτά λείψανα της περιουσίας του.

Πριν εξακολουθήσωμε τό παιγνίδι, είχε τότε στους φίλους του, εζέξει με τον Θεο, να σάς διηγηθώ πως κατόρθωσα να πάρω αυτό τό ποσόν. Η γυναίκα μου φορομένη μη τό παίξω στα χαρτιά, τό είχε κρύψει στο στομάχι της, κάτω από τό κορνεφάλι της.

Την έπληροσία λουπών και με ζιλίες-δύο προσφιλάξει ενό την εφλοσά,για να της εγζηθώ δήθεν την καληνύκτα,με τό ένα μου χέρι κατόρθωσα να τραβήξω τό σαζουόλι από τό στομάχι! Κατόπιν της είπα πως μ' έπιασεν άξαφνα τό δόντι μου και πως θά πεταγομουν σε κανένα φοριακειο.Κι'έτσι χωρίς να πάη χαμπάρι τίποτα την άφισα νακοιμηθή,έφυγα και γάμαι! Και τώρα,έμπρος. Άς άρχίσωμε!

Ο έμπορος μοίρασε τά χαρτιά, έπαίξε, και σε πέντε λεπτά είχε χίσει και ή... 1200 λίρες...

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ," ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΑΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΒΑΥΜΑΖΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ Μεταξύ των έκλεκτών περιχομένων εινε και τά έξής: «Τό φάντασμα με τό κομμένο χέρι»,«Η ζωή της Αικατερίνης II», «Τό λουτρό άλλοτε και τώρα», «Τό τέρας του Πάρτριξ Κρήκη», «Η ιδιωτική ζωή του Πιέρ Λοττι», «Η συμφιλίσις», κ.λ.π. κ.λ.π. ΕΠΙΣΗΣ ΤΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΟΝ, Δευθυντού της Άσφαλίσιας των Παρισίων και τό συναρπαστικό μυθιστόρημα του κ. Διονυσίου Κοκκίνου: ΈΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ.